

[Køfoed.]

at opgive vort hidtidige principielle synspunkt i dansk fiskeripolitik, nemlig friheden og retten til havets ressourcer i den udstrækning, fiskebestanden kunne tåle befiskningen, et synspunkt, der også står nedfældet i de internationale fiskerikonventioner, vi har tilsluttet os. Det opgav denne regering, formentlig for at give mindretalsregeringen bedre parlamentarisk basis.

Laksesagen er en skidt sag, siger fhv. statsminister Krag i sine dagbogsnotater, og det er nok rigtigt. Det er den også, når udfaldet åbenbart bliver det, at regeringen for enhver pris ønsker lovforslaget vedtaget. Jeg beklager dybt, at man ikke har lyttet til de advarende røster i tide. Så kunne denne sag nemlig være undgået. Lad gå, at man følte sig presset til forståelsesaftalen med USA; men efter debatten her i tinget i marts og efter udvalgsbehandlingen i lakseudvalget i sommer havde man mulighed for at lade være med at indgå overenskomsten med ICNAF.

Der foreligger altså nu en betænkning med en flertalsindstilling og en mindretalsindstilling. Flertalsindstillingen går ud på, at når vi nu har indgået en aftale, kan vi ikke springe fra. Det vil skade vort omdømme som forhandlingspartner, og vi må forudse, at det vil medføre en voldsom kampagne imod Danmark og danske varer. Det er i og for sig skrevet så stærkt, at man næsten kan se millioner rulle væk fra os. Det er kort sagt en gengivelse af en indberetning fra ambassaderne, og jeg skal vende tilbage til dette senere.

Mindretallets indstilling i betænkningen bygger klart på det grundlag, vi hele tiden har villet have sagen afgjort på. Udvalgsarbejdet har vist, at der ikke findes en videnskabelig biologisk grund til at lave en fredning, der er strengere end den, vi nu har, som bygger på den overenskomst, som blev indgået i 1970, og som bygger på tonnagebegrænsning og fiskeriredskabers anvendelse.

Vedtager man lovforslaget, er nationalitetsprincippet knæsat, og så er det den nation, der har gydepladserne, som har ophavsretten til fisken. Det svarer reelt til, at hvis fiskeriministeren, der, så vidt jeg forstår, er en udmærket jæger, går ud og skyder et stykke råvildt, så tilfalder dette vildt den, der har den grund, hvorpå dette stykke

råvildt er født. Så vidt mig bekendt har man i sin tid haft en jagtlov, hvorefter alt vildt tilhørte kongen. Det, vi gør nu, er reelt, at vi gennemfører en regel på havfiskeiets område, som er lig den, vi havde i enevældens dage, hvor kongemagten havde al ophavsret til vildtet.

Dernæst kan man stille det spørgsmål: nu gør vi det på laksens område, men hvilken fiskeart bliver den næste, for hvilken man også knæsætter nationalitetsprincippet?

Mindretallet mener heller ikke, at det er til gavn for grønlænderne. Jeg har sagt det før og må gentage, at efter min opfattelse binder man det grønlandske fiskerierhverv til dets nuværende niveau og giver det ikke tilstrækkelig chance for selv at udvikle et laksefiskeri, der er i pagt med tiden og de krav, der stilles til fremtidens laksefiskeri. I dag ved vi nemlig, at de sidste år fiskede mere, end de må efter kvotaen. De officielle tal ligger et par hundrede tons over. Det er fisket af en flåde, der ikke er indrettet til moderne laksefiskeri. Hovedparten er fisket af speedbåde og både under 5 t. Med den begrænsning, vi nu indfører, har erhvervs-laksefiskerne ingen chance for at udbygge deres fiskeri i konkurrence med disse andre fiskere og udnytte fremtiden. De er låst fast i en situation.

Det var først og fremmest disse argumenter, jeg for mit vedkommende har ment var de væsentlige i denne sag, og kunne man have givet os oplysninger, der havde tilfredsstillet disse argumenter, var der formentlig aldrig blevet en sag ud af det — bortset fra at det må være vores opfattelse, at man ikke kan gå ind for et totalt forbud, når der ved et begrænset område skal forstås hele Nordvestatlanten. Jeg har vanskeligt ved at forestille mig, at man i ICNAF-konventionen og i dansk fiskeripolitik kan gå ind for, at Nordvestatlanten er et sådant begrænset område, at det kan være tilladeligt at indføre totalforbud. Vi accepterer, at man i visse områder må indføre totalforbud for at bevare fiskebestanden. Men har man først indført totalforbud i et område så stort som Nordvestatlanten, så garanterer jeg for, at Østersøen vil blive betragtet som et lige så begrænset område som Nordvestatlanten, og det har helt andre og meget mere urovækkende perspektiver.

Jeg må altså konstatere, at regeringspar-